

Folkethingets Vedkommende, og som tillige afgiver en Garanti for, at en vis kritisk Revision foregaar paa et Omraade, hvor det nu efter Erfaringens Bidnesbyrd har vilst sig ikke at være overflødig. Jeg tror heller ikke, at der vil være nogen Vanskelighed ved at faae noget Saadant indsat, saa meget mindre som det paa ingen Maade er mit Ønske i Virkeligheden at skade eller hindre den Myndighed, som jeg erkjender, at Formanden bør være i Besiddelse af, men kun at omgive denne Side af Statsudgifterne med en Garanti, som Folkethinget forøvrigt med saa stor Nidkærlighed og Omhyggelighed vaager over at gennemføre, hvor der er Tale om Udgifter, foretagne af de med den udøvende Magt udrustede Embedsmænd som Ministre osv."

Chr. Nimeftad erklærede sig (l. c. 1355—56) enig i, at det vilde være heldigt, om man nu benyttede Leiligheden til at tage Rigsdagens økonomiske Forhold under fornøjet Overveielse, hvilket gjentagne Gange havde været bragt paa Bane, og navnlig havde Sagen tidligere været stillet saaledes, at man havde ønsket Rigsdagens Regnskab overgivet til Statsrevisionen, hvilket imidlertid fra anden Side havde mødt en maaffke berettiget Indsigelse, da det vel neppe kunde siges, at det laa indenfor den Statsrevisionen ifølge Grundlovens § 50 givne Kompetence. Var dette saa, syntes det dog indlysende, at der burde være en anden Autoritet, hvem dette Hverv overdroges. En overensstemmende Beslutning herom maatte fattes af begge Thing, for at Sagen kunde faae sin fulde Udvikling, men han antog ikke, Sagen vilde møde Vanskelighed fra det andet Things Side. Skulde dette imidlertid mod Forventning blive Tilfældet, antog han, man vilde kunne indsette en Revisionsautoritet med Hensyn til de for Folkethingets Vedkommende særlige Udgifter, og for dem vilde det dog være muligt at træffe en Afgjørelse. Han troede ikke, det kunde gaa an, at dette Forhold blev ved at staa hen, som det gjorde, at Rigsdagens Udgifter vare de eneste, der ikke vare underkastede nogen som helst Kontrol; det var et Forhold, som i sig selv var en Anormitet.

Ordføreren (Schjørring) kunde (l. c. 1366—67) i en vis Henseende sympathisere med Billes Tanker om at tilveiebringe en Myndighed, der kunde staa ved Siden af Formanden i forskellige Spørgsmaal, vedkommende Thingets indre Anliggender, og med Hensyn til Ønskeligheden af, at en Myndighed blev Formanden sideordnet i Henseende til Spørgsmaal om de til dels meget store Udgifter til Rigsdagen, havde han tidligere haft Leilighed til at udtale sig netop i samme Retning, og han havde da tillige mindet om, at den nu stedfindende Revision af Rigsdagens Regnskab, som Statsrevisionen betragtet, utvivlsom var fuldkommen fyldestgjørende, men at den ikke var nogen kritisk Revision og derfor ikke paa nogen Maade kunde stilles ved Siden af Statsrevisionen. Han maatte imidlertid bemærke, dels at i forskellige af de omtalte Sager vilde Formandens Myndighed finde sin naturlige Begrænsning, derved, at han kun kunde handle i Overensstemmelse med Formanden i det andet Thing, hvilket navnlig gjaldt om Alt vedkommende Rigsdagstidenden, dels at den store Myndighed, som efter Thingets Praxis er tilstede hos Formanden, vistnok stod i Forbindelse med den Omstændighed, at han kun valgtes paa 4 Uger.

Ved Sagens sidste Behandling foreslaar Bille at optage i Forretningsordenen en Bestemmelse, saaledes lydende: „Rigsdagens Budget fastsettes ved Finantsloven og Tillægsbevillingslove, i Henhold til hvis Konti Formanden anviser paa Statskassen“. Han begrundede dette Forslag udføreligt (Tidenden Sp. 1500 ff.) og slutter saaledes: „Jeg maa anse det for at være en uafviselig Nødvendighed, at vi komme ind paa, at Rigsdagens ordinære Budget faar sin Plads i Finantsloven med den virkelige Størrelse, som Erfaringen viser, at det maa have, at det, saavidt Forholdene tillade det, er afstedt i Hovedkonti, at Udgifterne anvises i Overensstemmelse hermed, og at, naar ekstraordinære Udgifter skulle gjøres, da Bemyndigelsen og Bevillingen dertil søges indhentede paa Tillægsbevillingsloven med den for alle Tillægsbevillingslove gjældende Regel, at, hvor Arbeidet nødvendigt maa udføres, førend Bevillingen kan naas, det da er Vedkommende, som paa sit eget Ansvar lader det udføre i den Forventning, at den bevilgende Magt vil holde ham skadesløs“. Med Hensyn til de Details, i hvilket Budgettet skulde gaa, yttirer han, „at Detaillerne ikke bør være særdeles store; man kan vel i det Væsentlige holde sig til de Hovedposter, som Regnskabene nu have udvist aarlig vende tilbage, men Specifikationerne bør foretages af Finantsudvalget, de bør svare til den virkelige Tilstand, og ingen ekstraordinære Udgifter og navnlig ingen større ekstraordinære Byggeføretagender bør foretages, uden at der derom ligesom om alle andre offentlige Føretagender har været foretaget det fornødne Syn med saadanne Oplysninger, at en virkelig Prøvelse kan foregaa; det tror jeg er afgjort. Jeg indrømmer, at det ikke er nogen Nødvendighed, at et Forslag som dette opføres i Forretningsordenen for praktisk at kunne føres igjennem; det vil være fuldkommen tilfrækkeligt, at Finantsloven undergaar den lille Forandring, om hvilken jeg har talt, og at dette lille Uffnit da kan bortfalde af Forretningsordenen. Men siden Spørgsmaalet er reist, har jeg anset det for rigtigt at stille det Endringsforslag, som jeg nu efter denne Begrundelse skal tillade mig at overgive til videre Prøvelse af Thingets ærede Medlemmer“.